

(יא) וְהִנֵּי אֶהְרֹן אֶת־הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לְעֹבְדֵי אֶת־עֲבֹדַת יְהוָה:

יא ויריבם אהרן ית לואי ארמא קדם יי מן
בני ישראל ויהוין למפלח ית פלחנא דני:

י"א וְהִנֵּי אֶהְרֹן אֶת־הַלְוִיִּם תְּנוּפָה • כְּדָרָךְ שְׂאֵשׁ מִצְרַע טְעוֹן תְּנוּפָה חַי. שְׁלֹשׁ תְּנוּפֹת נֶאֱמְרוּ בְּפָרְשָׁה זוּ: הִרְאֵנוּהָ לְבְנֵי קֹהֵת, לְכַף נֶאֱמַר בָּם: "וְהָיוּ לְעֹבְדֵי אֶת עֲבֹדַת ה'", לְפִי שְׁעֲבֹדַת קֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים עֲלֵיהֶם: הָאֲרוֹן וְהַשְּׁלֶחֶן וְגו'. הַשְּׂנֵיָה לְבְנֵי גֵרְשׁוֹן, לְכַף נֶאֱמַר בָּם: "תְּנוּפָה לֵה'", שְׂאֵף עֲלֵיהֶם הִיְתָה עֲבֹדַת הַקְּדָשׁ: יְרִיעוֹת וְקַרְסִים (צ"ל: וְקַרְסִים, דָּאלוּ קַרְשִׁים בְּיַד מִשָּׂא בְנֵי מִרְרִי) הַנִּרְאוֹת בְּבֵית קֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים, וְהַשְּׁלִישִׁית לְבְנֵי מִרְרִי. אבן עזרא.

(יב) וְהַלְוִיִּם יִסְמְכוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הַפָּרִים וְעָשָׂה אֶת־הָאֶחָד חֲטָאת וְאֶת־הָאֶחָד עֹלָה לַיהוָה לְכַפֵּר עַל־הַלְוִיִּם: אבן עזרא.

יב וְלֹאֵי יִסְמְכוּן ית יְדֵיהוֹן עַל רִישׁ תּוֹרֵא
וְעִבְד ית חַד הַשְּׂאֵמָא וְיַת חַד עֲלֵתָא קְדָם יי
לְכַפְרָא עַל לֹאֵי:

(יג) וְהַעֲמַדְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֶהְרֹן וּלְפָנֵי בָנָיו וְהִנַּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לַיהוָה: אבן עזרא.

יג וְתַקַּם ית לֹאֵי קְדָם אֶהְרֹן וְקְדָם בְּנוֹהֵי
וְתַרְם יתְהוֹן אֶרְמָא קְדָם יי:

(יד) וְהַבְדַּלְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם מֵתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם: אבן עזרא.

יד וְתַפְרֵשׁ ית לֹאֵי מַגוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְיַהוֹן
מִשְׁמִשִּׁין קְדָמִי לֹאֵי:

♦ יום שני י"א סיון ♦

(טו) וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ הַלְוִיִּם לְעֹבֵד אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְטַהַרְתָּ אֹתָם וְהִנַּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה: אבן עזרא.

טו וּבְתַר כֵּן יַעֲלוּן לֹאֵי לְמַפְלַח ית מִשְׁפָּן
זַמְנָא וְתַדְבִּי יתְהוֹן וְתַרְם יתְהוֹן אֶרְמָא:

(טז) כִּי נִתְּנִים נִתְּנִים הִמָּה לִי מֵתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת פְּטוֹרֹת פְּלִרְחָם בְּכוֹר כָּל־מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַחְתִּי אֹתָם לִי:

טז אַרְי אֶפְרָשָׁא מִפְּרָשִׁין אַנוּן קְדָמִי מַגוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל חֲלַף פְּתַח כָּל וְלָדָא בּוֹכְרָא כָּלָא
מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל קְרַבִּית יתְהוֹן קְדָמִי:

י"ז נְתַנִּים נְתַנִּים • נְתוּנִים לְמִשָּׂא, נְתוּנִים לְשִׁיר. פְּטֻרַת • פְּתִיחַת.

~ נְקוּדוֹת מִשִּׁיחוֹת קוּרֵשׁ ~ (לְקוּסְטִי שִׁיחוֹת יג עמ' 15)

נְתוּנִים לְמִשָּׂא, נְתוּנִים לְשִׁיר (רש"י ח, טז)

לא פֵּרַשׁ כֵּן בְּפָרְשַׁת בְּמִדְבָּר (ג, ט) - "וְנִתְּתָה אֶת הַלְוִיִּם לְאֶהְרֹן וּלְבְנָיו, נְתוּנִים נְתוּנִים הִמָּה לוֹ". וְיֵשׁ לוֹמַר, דְּהִנֵּה שָׁם נֶאֱמַר "לוֹ", וְהַפְּנִיָה לְעֲבֹדַת שְׂמִירַת הַמִּשְׁכָּן, שְׂבָה הִטַּל עַל הַלְוִיִּם לְסִיעַ לְפָנֵיהֶם בְּעֲבֹדַת שְׂלֵקָה. אִין לְפָרֵשׁ, אִפּוּא, שֶׁהַכֶּפֶל קָאֵי עַל מִשָּׂא וְשִׁיר, שֶׁהֵם חוֹבְתֵי הַלְוִיִּם עִצְמָם. אִף כָּאִן נֶאֱמַר "לִי", וְלָכֵן אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ שֶׁהַפְּנִיָה גַם לְעֲבֹדַת הַלְוִיִּם - מִשָּׂא וְשִׁיר. אבן עזרא.

אבן עזרא על התורה

י"ד וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם. זוּ מַעֲלָה גְדוֹלָה:
טו וְאַחֲרֵי כֵן יָבֹאוּ הַלְוִיִּם. אַחֲרֵי שֶׁתְּשַׁהַר
אוֹתָם: וְהִנַּפְתָּ. בְּצוּוּי:
טז כִּי נְתוּנִים נְתוּנִים. הֵם וּבְנֵיהֶם, יִשְׂרָאֵל
נְתוּנִים לִי, וְנֶאֱמַר לְקַחְתִּי אוֹתָם לִי. וְהַשְּׂעַם

הֵם לְכַפֵּר עַל הַלְוִיִּם. וְכַתוּב וְיִכַפֵּר עֲלֵיהֶם
אַהְרֹן:
יג וְשָׂעַם וְהַעֲמַדְתָּ אֶת הַלְוִיִּם. אַחֲרֵי שֶׁיִּכַּפֵּר
אַהְרֹן עֲלֵיהֶם, תַּעֲמִידֵם לְפָנָיו וַיִּנִּיפֵם:
וְהִנַּפְתָּ. בְּצוּוּי, כְּמוֹ יַעֲשֶׂה לָהֶם:

י"א לְפָנֵי ה'. וְהַשְּׂעַם, פְּאָשֵׁר תְּקַרִּיבֵם לְפָנֵי
הָאֹהֶל, וְיִסְמְכוּ בְנֵי הַלְוִיִּם אֶת יָדָם עַל רֹאשׁ
כָּל אֶחָד מֵהַפָּרִים. וְרַבִּים כֵּן:
יב וְעָשָׂה. בְּצוּוּי. כִּי אַהְרֹן הָיָה הַמְּקַרֵּב.
וְהַעֲד הַנְּאָמָן. שְׂאֵמַר כִּי תַחַשְׁבֵּת גַּם הָעוֹלָה